

Marno János

Az alany előnye

tárgyával szemben. Megbecsülhetetlen.
Mivel a vers, míg az alany benne van,
tárgyatlan, míg az alany benne van
egy kukában könyékig – egyelőre
nem óhajt mélyebbre ásni. Vájni,
jobban mondva sokkal. Kicsivel mégis
émelygősebb lelkiismerettel.
A levegő nyomott, mint vihar előtt
ezen a nyaralóvidéken mindig.
Egy alak ételhordóval siet át
a sétányon. Ennek persze megvan már
vagy negyven éve közel. Az alany tehát
benn van a korban is, abban turkál,
mintha azon bármi múlna. Ameddig
az esztét tudva nyúlna. Túlzás ezt
is elárulni róla, hagyatkozván
a szokás hatalmára, s szert tenni
ama előnyre, mely elhagyva tárgyát
magát veszi semmibe, pontosan
és ismételten, vagy el-elvétve.

Az ételhordó

fogantyús sínpárja feketéllik
a lábosok tompa világosszürke
oldalában. Okosabb volna edényt
mondanom a lábos szó helyett,
hiszen lába csupán az alaknak kélt,
akiről, ráhibázva, szó esett.
Az alak tudniillik nem érhet célt
sem oda-, sem visszafelé menet,

lévén közbül majd a vihar sodra,
mely mindent elnyel, ehetőt, ehetet-
lent. Próbáljuk meg követni sorba
egyelőre a varjakat felette;
köröket írnak-e le, vagy törtetnek
is közben valamire – vagy mit esznek
oly ajzottan ebben a fojtott csendben.

A vihar

azonban órákig várat magára.
A vers kórosan elalanyiasul,
tárgyát veszítve hidegül el maga-
magától, hogy azzá váljék, ami még
egyszer sem, nyála is hűl, s odaszikkad
a szája sarkába, fullad nagyon,
melegedne hamar valahol a vas-
út szoros közelében, mert meghalt
egyik barátja a másik után,
ahogyan a bágyadt-húgyszínű fülke-
fények tűnnek el, majd tűnnek elő
a hosszú alagútból a kies klotild-
ligeti állomáskaréjba, valamint
József Attila Eszmélet című vers-
ciklusának az utolsó, azaz
tizenkettedik szakaszában. Meghalsz
te is, zakatol ilyenkor a szívem
a torkomban, és a tiédben nem-
különben, kivel a sorompó mellett
haladunk el éppen, karjainkat
egymáséval összefonva, vénen már,
vagy még ifjabbán, odaérve mindjárt
az elhamvadt barátom háza elé,
akiről annyit meséltem az éjjel.

Alakunk

mintha csak toporogna egy folyosó
szájában, szorongatva az étel-
hordó fogantyúját az üres sín-
párral. Erre még jól emlékszem talán.
A vízpartot látom elmosódottan,
összemosódva más vízpartokkal,
melyek a tévéből ismerősek inkább.
A vihar nem fakadt fel, ám el sem
vonult egészen, egy elveszett felhő
keresi most a helyét az égen.
Az élet tele valláskárosodott
alakkal, nem könnyű tőlük keresztül-
vergődni a folyosón, legtöbbjét
a szíve viszi el, vagy ott helyben
a düh, melyet ha éhség tart életben,
csillapítható, ha jóllakottság,
akkor egész gyógyszerárt bevehet
az ember, nem marad meg, egyetlen
menekülőútja onnan egy perces
séta a patikától a temető.